

Gouden Professie fr.Ton

19 mei 2023

1^e lezing Hand. 18, 9 - 18
Evangelie Joh. 16, 20 – 23a

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,
dierbare frater Ton, onze gouden jubilaris,

*Toen Paulus in Korinthe verbleef sprak de Heer in een nachtelijk visioen. Vanaf het begin, vanaf de heilsgeschiedenis, spreekt de Heer tot mensen die Hij bijzonder liefheeft en die Hij tot een bijzondere zending bestemt, in een nachtelijk visioen. Abraham, David, we hebben het vanmorgen nog gezongen in de Metten: de Heer sprak in een nachtelijk visioen tot David dat Hij Zijn Troon zou bestendigen. De Heer spreekt, door middel van een engel ook tot Sint Jozef en vandaag horen we dus hoe Hij tot Paulus spreekt. En elke keer zegt Hij: *Wees niet bevreesd, Ik ben met u.**

Aan het begin van een monastiek leven staat geen nachtelijk visioen. Maar wel iets gelijkwaardigs, namelijk een monastieke professie. Dat is de waarborg van de Heer tot ons. Een garantie dat Hij met ons zal zijn. Het is een woord van onszelf, maar wij ontvangen in onze monastieke professie, de trouw van de Heer. En zo, frater Ton, heeft de Heer u vijftig jaar geleden deze garantie gegeven: *Wees niet bevreesd, Ik ben met u, niemand zal u aanraken om u kwaad te doen.* En de Heer is trouw en Zijn trouw schenkt u uw trouw.

Paulus bleef anderhalf jaar in Korinthe met deze garantie in zijn hart. U, frater Ton, bent al vijftig jaar op deze plaats, met deze garantie in uw hart. Paulus bleef daar om een gemeente te stichten en in zekere zin is ook dit vijftig jarig kloosterleven een “stichtend” kloosterleven geweest. Stichtend - in deze zin, dat u zoveel jaren aan de poort heeft gestaan en mensen heeft beluisterd, getroost, de weg gewezen, gesticht door uw voorbeeld. Maar stichtend ook door uw eigen leven gevoed met het Woord van God, zich latende stichten door het Woord van God, door het woord van zoveel boeken. Stichtend ook door het voorbeeld dat u ons, uw gemeenschap, gegeven heeft door het stille, verborgen, regelmatige, stabiele werk met kaarsen, wierook klaarmaken. En toch vooral ook door het klaarmaken van de offerande. Het klaarmaken, het klaarzetten van wijn en water. En dan het aandragen, elke dag opnieuw, naar het altaar van deze offergave.

En dat brengt ons dus aan een essentieel punt van ons monastiek leven: het aandragen van onze gaven aan de Heer. Zodat Hij daar Zijn trouw aan kan bewijzen en daardoor Zijn trouw aan ons kan bewijzen. Het is Zijn trouw ten einde toe: *Hij gaf Zijn leerlingen het bewijs van Zijn Liefde ten einde toe.* Door het kruis heen – naar de heerlijkheid.

Dat is ook het beeld van ons Evangelie. De pijn van het lijden, die uiteindelijk uitmondt in de blijdschap van een nieuw leven. Er is geen leven dat tot leven komt zonder deze pijn. God zelf schenkt ons door Zijn lijdende pijn heen Zijn Zoon, het leven: *Moest de Mensenzoon dit alles niet lijden en zo Zijn Heerlijkheid binnengaan?* En zo verdienen, ontvangen ook wij het leven en schenken aan anderen het leven, door de pijn heen. *Wij moeten door vele kwellingen*

het Rijk Gods binnengaan. Frater Ton, vandaag kijkt u met een diepe dankbaarheid en vreugde terug op deze vijftig jaar, waarin zoveel momenten ook van pijn, geboortepijn gevoeld is. Maar al deze pijnen leiden uiteindelijk tot de vreugde. Een vreugde die niemand u kan ontnemen, een vreugde omdat de Heer zich gegeven heeft voor u omdat Hij u liefheeft. Dat is de garantie die Hij ons al in onze monastieke professie geeft. En daarom vieren we deze dag vooral, nu, in deze Heilige Eucharistie door onszelf weer aan te dragen als offergave, door binnen te treden in onze gelofte en daardoor Zijn trouw opnieuw onder ons te ervaren. Amen.